

С. А. Таликін,
кандидат юридичних наук,
доцент кафедри господарського права
Східноукраїнського національного університету
імені Володимира Даля (м. Луганськ)

УДК 346.14+346.9 (477)

ОКРЕМІ ПРОБЛЕМИ ЗАПРОВАДЖЕННЯ НАКАЗНОГО ПРОВАДЖЕННЯ В ГОСПОДАРСЬКЕ СУДОЧИНСТВО УКРАЇНИ

Досліджуються можливості реалізації в господарському процесі України досвіду розгляду справ у порядку наказного провадження, передбаченого у цивільному процесі багатьох держав. Аналізуються основні проблеми, виявлені світовою практикою застосування наказного провадження та можливі шляхи їх подолання. Висловлені пропозиції, спрямовані на оптимізацію порядку наказного провадження.

Ключові слова: господарське судочинство, наказне провадження, законна сила судового наказу, заперечення відповідача, зловживання правом.

Завдання реформування господарського судочинства відзначаються актуальністю, а від їх вирішення залежить не тільки внутрішній стан економіки України, але й привабливість її для зовнішніх інвестицій. В аспекті динамізму господарських відносин важливішого значення набувають перспективи запровадження в господарському процесі спрощених процедур. Зокрема значна увага науковців приділена наказному провадженню з огляду на можливість реалізації подібної конструкції в комерційному судочинстві. Варто відмітити, що означена тенденція характерна не тільки для вітчизняної процесуальної науки, але має місце і в Російській Федерації.

Наказне провадження є предметом уваги багатьох учених, серед яких Ю. Ю. Грибанов, Н. А. Громошина, Т. М. Кучер, О. С. Фонова та інші. Разом з тим не всі теоретичні та практичні аспекти можливої реалізації в господарському процесі отримали належну увагу.

Тому *метою цієї статті є* дослідження проблем запровадження наказного провадження в господарське судочинство України.

Наказне провадження викликає досить суперечливі наукові коментарі, а з приводу його сутності, механізму функціонування та інших істотних рис у науковій літературі єдності немає. Важливо, що процесуальна наука звертається до наказного провадження із значною кількістю зауважень. Тому пропозиції запровадження його аналогів у господарському процесі повинні супроводжуватись оцінкою основних проблем та пропозиціями щодо шляхів їх вирішення з тим, щоб не привносити в господарський процес завідомо неефективних моментів або підстав для зловживань. Зокрема широка критика судового наказу в цивільному процесі Російської Федерації наводиться Н. А. Громошиною. Серед аргументів — неможливість ставити судовий наказ в один ряд з рішенням суду, відсутність у судового наказу преюдиціальності та інших складових законної сили [1, с. 343–347]. Деякими авторами також робиться висновок про “дефектність” судового наказу як акта. Ю. Ю. Грибанов зазначає, що європейські стандарти правосуддя та стандарти Конституції РФ диктують необхідність відмови від наділення судового наказу якостями

загальнообов'язковості, виконуваності, виключності та преюдиціальності [2, с. 17]. Інші науковці говорять про те, що судовий наказ — це не акт правосуддя, він має меншу юридичну силу, ніж судові рішення [3, с. 298].

Окреслена тенденція в науці є потенційно загрозливою, оскільки відображається не тільки на наукових оцінках судового наказу, але й прагне реалізуватися в практиці шляхом відношення до судового наказу як до “неповноцінного” рішення. Послідовне втілення висловлених ідей призведе до того, що права осіб, вимоги яких розглянуті в порядку наказного провадження, виявляться захищеними дефектним способом, а отримане рішення є сурогатом судового акта. Які ж тоді мотиви повинні спонукати кредитора до застосування спрощеної процедури, що надасть йому в підсумку рішення сумнівної якості? У скорочених процедурах держава зацікавлена не менше, ніж користувачі судової системи. Пропонуючи потенційним позивачам альтернативу та сподіваючись на її ефективне функціонування, держава повинна подбати про те, щоб суб'єкт, який до неї звернеться, не опинився в проблемній ситуації.

У ст. 95 ЦПК України прямо зазначено, що судовий наказ — це особлива форма судового рішення. Наукові сумніви в цьому випадку — це прихована недовіра до судових актів і разом з тим абсолютизація правильності судових рішень, протиставлення рішень та інших актів судової влади. Немає нічого сумнівного в тому, що окремі судові накази будуть скасовані за заявою боржника — це елемент процедури, реалізація змагальності та диспозитивності. Наявність рішень, постановлених у звичайній процедурі позовного провадження, змінених та скасованих вищими інстанціями — набагато більш серйозний привід до звернення уваги на законну силу судового рішення. Так само не може бути вирішальною ознака постановлення без перевірки фактичних обставин справи, адже цивільний процес, втім, як і господарський, — процес диспозитивний, де обсяг роботи суду зі встановлення фактичних обставин справи безпосередньо визначається сторонами. І якщо обидві сторони згодні із судовим наказом (у разі, якщо боржник не подає заяву про його скасування), то це свідчить про їх згоду із встановленням фактичних обставин справи. Інше питання в тому, що вимоги, в яких застосовується судовий наказ, передбачають незначне коло фактичних обставин, які підлягають встановленню. Однак заперечення в тому, що судовий наказ, який набрав чинності, встановлює факт наявності боргу — не ґрунтуються на об'єктивних факторах. Виходить, що наказ винесли, гроші стягнули, а факт не встановили. Так бути не може.

Слід дослухатися до думки Г. А. Жиліна про те, що заперечення кваліфікації судового наказу як акта правосуддя принижує його значення [4, с. 138–139]. Мета постановлення, призначення та функція судового наказу є тотожними до аналогічних характеристик судового рішення. Судовий наказ вирішує правовий конфлікт, встановлює права та обов'язки сторін, зобов'язує до виконання. Звичайно, форма та зміст судового наказу істотно різняться із аналогічними характеристиками судового рішення. Однак в оцінці сутності та місця судового наказу в правовій дійсності слід орієнтуватися не на формальні, а на сутнісні характеристики.

Разом з тим слід наголосити, що потребує ґрунтовної науково-практичної розробки проблема модернізації інституту судових рішень. Перші кроки в цьому напрямку були зроблені шляхом запровадження так званого “короткого” рішення. Обґрунтованими є пропозиції щодо процедури заочного судочинства і постанови заочного рішення, яку доцільно впровадити у господарське процесуальне законодавство [5, с. 5]. Світова практика свідчить про успішне використання проміжних, часткових, умовних рішень. В аспекті спрощення судових процедур цей приклад має значний потенціал. Процесуальна наука повинна відмовитися від догми в окресленому питанні та конструювати свої положення, виходячи не з того, що “не можна”, а з того “як зробити”. Деякими науковцями говориться про існування таких рішень [5, с. 6], однак конкретних та ґрунтовних пропозицій по імплементації

названих конструкцій у судову систему, їх узгодженню з наявними принципами, метою, завданнями процесу, процесуальними засобами та видами проваджень бракує. Але, звичайно, це тема окремої роботи, тому в контексті завдань нашого дослідження лише акцентуємо увагу на її важливості. Варто всебічно підтримати тих учених, котрі наголошують на тому, що слід змінити критичне ставлення до проміжних рішень, котре існує в доктрині процесуального права [6, с. 290]. На жаль, сучасні наукові роботи, спрямовані на дослідження, власне, рішень господарського суду, не пропонують вирішення окреслених проблем [7, с. 14].

Таким чином, сумніви з приводу законної сили судового наказу існують у науці, законодавство з цього приводу будь-яких істотних проблем не містить. Тому ми вважаємо, що державна політика в сфері судової діяльності, виконавчого провадження та діяльності адміністративних органів повинна бути побудована на беззаперечному визнанні судового наказу актом реалізації судової влади, одним із видів судових постанов із усіма притаманними йому ознаками.

Іншим недоліком у науці названо те, що наказне провадження спрощує вчинення окремих зловживань правом. Часто позивач, завідомо знаючи про те, що його вимоги не підлягають задоволенню, намагається за допомогою спрощеної процедури отримати виконавчий документ. Також і боржник може скасувати наказ шляхом висловлення зауважень, що не пов'язані із сутністю спору [8, с. 146].

Звернемося до підстав, котрі роблять можливим зловживання. Наведений автором перший випадок не обумовлюється конструкцією наказного провадження. Зловживання стягувача стає можливим не через особливості наказного провадження, а через розрахунок на те, що боржник не відреагує на судовий наказ. Якщо вимога безпідставна, а боржник буде повідомлений про винесення наказу, за його заявою наказ буде скасовано. У такому випадку стягувач не отримає жодних переваг, і зловживанню місця не буде. Якщо ж наказ за безпідставною вимогою буде приховано від боржника, то джерелом зловживання є приховування наказу від боржника, а не особливість процедури. Тому усунення можливості зловживання в такий спосіб полягає в площині судових повідомлень. Слід зауважити, що в цивільному процесі Німеччини вручення є необхідною умовою дійсності судового наказу [2, с. 139]. Д. І. Кримський приходить до висновку, що однією з тенденцій, яка проявилась у наднаціональних актах ЄС про спрощені провадження, є процесуальна гнучкість, котра передбачає, що обмеження принципів процесу в рамках спрощених проваджень компенсується іншими гарантіями для боржника, в тому числі встановленням високих стандартів доставки процесуальних документів [9, с. 9].

Судові повідомлення — це окрема проблема судочинства, котра, будучи, по суті, технічним аспектом, здатна унеможливити нормальний хід процесу та спотворити сутність господарського процесу. Перешкоди аналогічного характеру наявні і в інших видах проваджень. Наявна система процесуальних правил щодо повідомлень учасників процесу повинна бути істотно реформована. Складність у тому, що в цьому питанні судова діяльність безпосередньо пов'язана з діяльністю поштових установ та технічними засобами повідомлення. Фактична діяльність з доведення до відома учасників процесу інформації процесуального характеру поєднується з необхідністю правової фіксації факту обізнаності суб'єкта. В умовах сучасних технологій та модернізації засобів зв'язку повідомлення учасників процесу потребує негайного упорядкування. Так, у літературі наголошується, що необхідно знайти баланс між дотриманням скорочених строків розгляду справи в скороченій процедурі та дотриманням реальної можливості реалізації права сторін на надання заперечення, відзиву тощо. Суду слід використовувати й інакші, крім рекомендованої кореспонденції, засоби повідомлення: телефонограми, факсограми, повідомлення електронною поштою [10, с. 44]. Отже, способи і форми повідомлень учасників процесу є окремою проблемою, врегулювання якої вимагає уваги науковців для того, щоб висунути та обґрунтувати ефективні пропозиції її вирішення.

Другий випадок можливого зловживання вже безпосередньо обумовлений конструкцією наказного провадження. Скасування наказу за немотивованим зауваженням боржника — це принципове рішення законодавця. У науці таке рішення отримує двозначну оцінку: одні автори вважають це необхідною умовою нормального функціонування судового наказу, а інші — називають його мінусом.

Аналогічний характер має зауваження про те, що процедура судового наказу не передбачає повідомлення боржника та можливості надати заперечення до розгляду заяви по суті. Так, Т. М. Кучер говорить про те, що в наказному провадженні необхідно змінити порядок розгляду справ, привести його у відповідність до вимог Конституції, Конвенції про права та основні свободи людини, загальних положень ЦПК і забезпечити право на справедливий судовий розгляд і ввести наступну процедуру:

- 1) прийняти заяву про видачу судового наказу;
- 2) витребувати заперечення;
- 3) дослідити заяву, заперечення та надані заявником і боржником докази, і здійснити їх оцінку відповідно до ст. 212 ЦПК України;
- 4) видати судовий наказ або відмовити у видачі судового наказу [11, с. 139].

Справді, немотивовані заперечення боржника здатні звести позитив наказного провадження нанівець, обумовити втрату часу та зусиль стягувачем, котрий все одно змушений звертатися з позовною заявою та повністю проходити процедуру позовного розгляду. То чи є така жертва необхідною, чи можна її уникнути та чи обумовлюється вона з необхідністю сутністю наказного провадження? Відповідь на це питання не є однозначною. У Німеччині прийнятним способом захисту є немотивоване заперечення, а судова практика йде шляхом ще більшого спрощення вимог до нього [2, с. 147].

Заперечення боржника — це процесуальний засіб, який є невід’ємною складовою конструкції наказного провадження, і вирішення питання про достатню міру їх обґрунтованості є залежним від загального характеру прийнятої моделі наказного провадження, обумовлюється змістом та значенням цієї процедури. Так, у Німеччині безспірність заперечення боржника (протесту) поєднується із тим, що протест боржника не скасовує наказу, а тільки робить неможливим його виконання; наслідком протесту є порушення позовного провадження та передача справи на розгляд суду, а в німецькій доктрині наказне провадження визначають як особливу форму ініціювання процесу, а інколи — як стадію [2, с. 129]. Отже, в такий суто “попередній” характер конструкції наказного провадження невмотивоване заперечення боржника вписується дуже органічно.

Однак у вітчизняній науці реалізується і децю інший погляд на місце наказного провадження в структурі судового захисту. Так, існує позиція, що, з теоретичної точки зору, введення наказного провадження як самостійного провадження цивільного судочинства і певною мірою як альтернативного позовному провадженню має засновуватись на певній симетрії цих проваджень з точки зору їх функціональної спрямованості та рівноваги процесуальних цінностей відповідно до завдань цивільного судочинства, що призведе до того, що позовне та наказне провадження будуть майже рівнофункціональними у цивільному судочинстві [12, с. 289]. Позиціонування наказного провадження як рівноцінного з позовним вимагає запровадження більш зваженої комбінації процесуальних засобів.

Отже, повинна бути сформована цілісна конструкція наказного провадження на підставі визначення сегменту правового впливу та особливостей функціонального призначення в сфері господарської юрисдикції. І послідовно ця концепція повинна бути реалізована в усіх окремих деталях, зокрема в часті повідомлення боржника та обґрунтованості його заперечень. При цьому має значення підстава та мета запровадження наказного провадження, його співвідношення з іншими видами судочинства, наявність інших форм спрощення, адже судова юрисдикція ділиться на частки, котрі взаємно співвідносяться і разом складають одне ціле, зміна обсягу

однієї призводить до відповідного збільшення чи зменшення інших. Інститути процесуального права за своїм призначенням дещо перекриваються, тому недолік у функціональності одних інструментів призводить до підвищення навантаження на інші.

Про це зокрема говорить Н. А. Громошина, вбачаючи два шляхи реформування судового наказу: перший — його перебудова за зразком спрощеного провадження в арбітражному процесі РФ, другий — остаточне оформлення як альтернативне та досудове провадження, при чому другий шлях вбачається автором за переважний [1, с. 346]. Однак наслідками реалізації запропонованого способу удосконалення повинна стати відсутність законної сили судового наказу, преюдиціальності фактів, а також можливість пред'явлення як стягувачем, так і боржником відповідних позовів [1, с. 346]. Такий спосіб реформування повністю знецінить наказне провадження, позбавивши його будь-яких переваг, та перетворить на обтяжливий рудимент. Тому ми частково згодні з Н. А. Громошиною в тому, що удосконалення наказного провадження передбачає певні альтернативи, котрі й обумовлять його конструкцію, але підтримати запропонований автором шлях розвитку не можемо.

З урахуванням функціонального навантаження наказного провадження, механізму його функціонування та місця в структурі процесуальної форми, ми вважаємо, що правове регулювання заперечень боржника та їх наслідків повинно бути більш детальним. При цьому вимагають урівноваження два фактора: можливість боржника висловити свою позицію щодо сутності вимоги та недопущення навмисного зловживання та затягування процесу. Тому ми пропонуємо більш зважено підійти до скасування судового наказу в разі висловлення боржником заперечень та обумовити таке рішення суду наявністю підстав, що впливають на вирішення спірної вимоги.

Отже, ми вважаємо, що доцільно запровадити такі правила. Боржник вправі подати заяву про скасування судового наказу, виклавши в ній свої заперечення. Суд призначає цю заяву до розгляду з повідомленням боржника та стягувача. У судовому засіданні суд, заслухавши аргументи сторін, вирішує заяву боржника та скасовує судовий наказ, якщо встановить, що боржником наведені обставини, котрі мають значення для вирішення спірної вимоги. Якщо ж таких обставин встановлено не буде, суд залишає заяву про скасування судового наказу без задоволення. На нашу думку, подібне формулювання дозволить уникнути скасування судового наказу за невмотивованими заявами боржників.

Одним з потенціальних аспектів удосконалення правил наказного провадження є посилення зв'язку між наказним провадженням та позовним провадженням. Про це говорять окремі науковці, зазначаючи, що, оскільки наказне провадження є однією з форм прискорення цивільного судочинства, слід передбачити спеціальні правила переходу від наказного провадження до позовного у випадку скасування судового наказу. Зокрема прискоренню процесу та більш ефективному захисту прав громадян і організації буде сприяти запровадження правила, відповідно до якого у випадку підстав для скасування судового наказу мировий суддя виносить ухвалу про його скасування та одночасно порушує справу в рамках позовного провадження. Аналогічний перехід від наказного до позовного провадження існує в Німеччині [6, с. 227]. Цю думку підтримують і інші автори [2, с. 129–151]. Н. В. Сивак вважає запровадження трансформації наказного провадження в позовне запорукою усунення можливих зловживань з боку як позивача, так і відповідача [13, с. 24].

Ми вважаємо увагу науковців до названої проблеми виправданою. Оскільки одним із проблемних аспектів застосування наказного провадження є втрата часу в разі скасування судового наказу за заявою боржника та спричинене цим затягування процесу, саме запровадження правил трансформації наказного провадження в позовне могло б усунути вказаний негатив. Крім того, недостатність наказного провадження для повноцінної реалізації усього обсягу судового захисту обумовлює потребу в

застосуванні норм щодо позовного провадження, і впровадження гнучкого переходу сприяло б послідовності діяльності з вирішення правового конфлікту.

Відповідно пропонуємо встановити, що при скасуванні наказу суд одночасно відкриває провадження в господарській справі та розглядає вимогу стягувача за правилами позовного провадження. В ухвалі про скасування судового наказу повинно бути зазначено пропозицію сторонам подати обґрунтування своїх вимог і заперечень, надати докази, що їх підтверджують, та призначене судове засідання. Саме в такому вигляді правило переходу процесу з наказного провадження в позовне дозволить максимально усунути проблеми, викликані скасуванням судового наказу, та створити взаємно поєднані цикли розгляду господарської справи. При цьому наказне провадження буде реалізовуватись як процедура позовного провадження, котра може за наявності відповідних умов повністю охопити вирішення справи.

У науці при характеристиці наказного провадження в зарубіжних державах підкреслюється, що в більшій мірі динамізму процесу сприяє можливість ведення наказного провадження в автоматизованій формі, обов'язковій для застосування бланків документів [2, с. 14]. З таким твердженням варто погодитися. Звичайно, технічне забезпечення вітчизняних господарських судів тепер навряд чи дозволить автоматизовану обробку заяв про видачу судового наказу, але окреслений напрямок представляється вельми перспективним. Запропоновані резерви удосконалення слід розглядати в аспекті загальної стандартизації судової діяльності, котра справді є запорукою підвищення раціональності процесуальної форми. Разом з тим слід відмітити, що вітчизняна процесуальна наука мало звертається до названої проблеми, а сама ідея використання бланків для оформлення позицій осіб, які беруть участь у справі, бланків документів є нехарактерною для вітчизняної процесуальної системи. Тому, вбачаючи в запропонованому напрямку значну перспективу, слід визнати необхідність ґрунтовної розробки, наукового аналізу та прогнозу, можливого попереднього експериментального застосування для кінцевих висновків.

Отже, аналізуючи висловлені на адресу судового наказу зауваження, ми прийшли до висновку, що лише окремі з них справді реалізуються в площині, власне, правової конструкції наказного провадження. Зокрема потребують впорядкування правове регулювання заперечень боржника проти судового наказу та правила трансформації наказного провадження в позовне. Разом з тим наказне провадження як лакмусовий папірець, виявляє проблеми, наявні в традиційних процесуальних інститутах: судовому рішенні, судових повідомленнях, формі процесуальних документів тощо. Традиції не повинні перетворюватися на догму, а стан сучасних реалій вимагає зваженого підходу до модернізації усталених правил. При цьому широко повинен використовуватись досвід зарубіжних держав, але не шляхом огульного запозичення, а в аспекті виокремлення ідей, реалізація яких є вельми успішною.

Список використаних джерел

1. Громошина, Н. А. Дифференциация и унификация в гражданском судопроизводстве [Текст] : дисс. ... д-ра юрид. наук : 12.00.15 / Громошина Наталья Андреевна. — М., 2010. — 409 л.
2. Грибанов, Ю. Ю. Рассмотрение дел в порядке упрощенного производства в гражданском и арбитражном процессе: сравнительное исследование правовых систем России и Германии [Текст] : дисс. ... канд. юрид. наук : 12.00.15 / Грибанов Юрий Юрьевич. — Кемерово, 2007. — 235 л.
3. Гражданское процессуальное право [Текст] : [учебн.] / С. А. Алехина, В. В. Блажеев и др. ; под ред. М. С. Шакарян. — М. : ТК Велби, Проспект, 2004. — 584 с.
4. Жилин, Г. А. Суд первой инстанции в гражданском процессе [Текст] : [учебн.-практ. пособ.] / Г. А. Жилин. — М. : Юрайт, 2001. — 328 с.

5. Григор'єва, В. В. Правовий режим судового рішення у господарському процесі [Текст] : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.04 "Господарське право; господарсько-процесуальне право" / В. В. Григор'єва. — Донецьк, 2009. — 22 с.
6. Загайнова, С. К. Судебные акты в гражданском и арбитражном процессе [Текст] / С. К. Загайнова. — М. : Волтерс Клувер, 2007. — 400 с.
7. Кот, О. В. Судові акти в господарському процесі України [Текст] : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.04 "Господарське право; господарсько-процесуальне право" / О. В. Кот. — К., 2011. — 23 с.
8. Юдин, А. В. Злоупотребление процессуальными правами в гражданском судопроизводстве [Текст] / А. В. Юдин. — С.-Пб. : Издат. дом С.-Петербур. гос. ун-та, 2005. — 360 с.
9. Крымский, Д. И. Упрощенные производства в гражданском процессе зарубежных стран [Текст] : автореф. дисс. на соискание учен. степени канд. юрид. наук : спец. 12.00.15 "Гражданский процесс; арбитражный процесс" / Д. И. Крымский. — М., 2011. — 26 с.
10. Александров, В. А. Сокращенные производства в современном процессуальном праве [Текст] / В. А. Александров, О. А. Сулименко // Вестник Высшего арбитражного суда Российской Федерации. — 2007. — № 5. — С. 37–47.
11. Кучер, Т. М. Шляхи приведення процедури наказного провадження у відповідність до принципів цивільного процесу та норм міжнародного права [Текст] / Т. М. Кучер // Часопис Київського університету права. — 2009. — № 3. — С. 137–140.
12. Проблеми теорії та практики цивільного судочинства [Текст] : [монограф.] / В. В. Комаров, В. І. Тертишніков, В. В. Баранкова та ін. ; за заг. ред. В. В. Комарова. — Х. : Харків юридичний, 2008. — 928 с.
13. Сивак, Н. В. Упрощенное производство в арбитражном процессе [Текст] : автореф. дисс. на соискание учен. степени канд. юрид. наук : спец. 12.00.15 "Гражданский процесс; арбитражный процесс" / Н. В. Сивак. — М., 2009. — 27 с.

*Рекомендовано до друку кафедрою господарського права
Східноукраїнського національного університету імені Володимира Даля
(протокол № 6 від 11 лютого 2013 року)*

Надійшла до редакції 19.03.2013

Талькин Е. А. Отдельные проблемы внедрения приказного производства в хозяйственном судопроизводстве Украине

Исследуются возможности реализации в хозяйственном процессе Украины опыта рассмотрения дел в порядке приказного производства, предусмотренного в гражданском процессе многих государств. Анализируются основные проблемы, выявленные практикой применения приказного производства и возможные пути их решения. Высказываются предложения, направленные на оптимизацию порядка приказного производства.

Ключевые слова: *хозяйственное судопроизводство, приказное производство, законная сила судебного приказа, возражения ответчика, злоупотребление правом.*

Talykin, E. A. Some Aspects of Court's Order Conduct Input in Commercial Litigation Process

The article deals with the feasibility of the Ukrainian commercial litigation experience in the order of writ proceedings prescribed in the civil process of many countries. The investigation concerns the main problems identified by the practice of application of writ of production and possible solutions. The suggestions to optimize the order of writ proceedings have been made.

Keywords: *commercial litigation, the writ proceedings, the legal force of a court order, the objections of the defendant, abuse of right.*

